

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 326/2021
06.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Маријане Тонић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 5/19 од 05.10.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 1/21 (2019) од 14.01.2021. године, у седници већа одржаној 06.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Петровцу на Млави К 5/19 од 05.10.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж1 1/21 (2019) од 14.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави К 5/19 од 05.10.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које му је суд изрекао новчану казну у износу од 20.000,00 динара коју је дужан платити у року од два месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да суду плати паушал и приватној тужилји ББ трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж1 1/21 (2019) од 14.01.2021. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног АА и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адвокат Маријана Тонић, на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. ЗКП, поднела је захтев за заштиту законитости „због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде или само другостепену пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање

или да побијане пресуде или само другостепену пресуду преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за предметно кривично дело“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да изрека првостепене пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, односно у изреци првостепене пресуде се наводи „да је окривљени критичном приликом изјавио „шта ти хоћеш буљино једна“, свестан свог дела чије је извршење хтео и био је свестан да је дело забрањено, чиме је остварен само објективни услов инкриминације из члана 170. став 1. КЗ али побијаним правноснажним пресудама није утврђено да су наведене речи изговорене у намери омаловажавања“.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног изреком првостепене пресуде „... да је окривљени дана 10.01.2019. године у просторијама Општине ..., у стању урачунљивости, у време док је приватна тужилца разматрала ...пројекат, приватну тужилцу ББ увредио речима „шта ти хоћеш буљино једна“ чиме је повредио достојанство, част и углед приватне тужилце, а био је свестан свог дела и хтео је његово извршење и био је свестан да је његово дело забрањено“, јасно и недвосмислено произлази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва како објективна тако и субјективна битна законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Врховни касациони суд налази, насупрот наводима захтева, да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ. Чланом 170. став 4. КЗ предвиђен је основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања.

Како је правноснажном пресудом утврђено да окривљени предметне изјаве није дао у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, већ су наведене речи упућене управо свесно и хтењем да се приватна тужилца увреди, тј. како се у конкретном случају не ради о ситуацији из члана 170. став 4. КЗ (како то погрешно тврди бранилац окривљеног), то с`тога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама, на штету окривљеног, на напред наведени начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на исту повреду кривичног закона - из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да дело које је окривљеном стављено на терет и за које је правноснажно осуђен није кривично дело јер је у питању дело малог значаја у смислу члана 18. Кривичног законика.

Врховни касациони суд и ове наводе изнете у захтеву браниоца окривљеног АА оценио је као неосноване, а како је на ову повреду закона указивано и у поступку по редовном правном леку, Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, дате на страни 3 другостепене пресуде Вишег суда у Пожеревацу Кж1 1/21 (2019) од 14.01.2021. године, као довољне, аргументоване и јасне и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Код напред наведеног, Врховни касациони суд је поступајући у смислу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић